

Het kampioensteam dat in 1931 promoveerde naar de Nederlandse KorfbalBond. Om verwarring met andere 'WKV's' te voorkomen, moest de verenigingsnaam worden gewijzigd. Het werd 'Groen-Geel'. Heren van links naar rechts: Cor Posch (secretaris), Klaas Pranger, Adri Leeuwerink, Jan Kuijt, J. ten Wolde, Arie Leeuwerink, Dirk Dik en I.P. Kuijper (voorzitter) Dames staand: A. Klomp, A. Posch, Lies Lebert. Zittend: M. Luttik, Mina van Enkhuizen, en Nel Klooster (collectie Groen-Geel).

Honderd jaar Groen-Geel

Door Fred Baar

Korfbalvereniging Groen-Geel viert 23 november haar 100-jarig bestaan en is hiermee een van de oudste sportverenigingen in Wormer. Hoe wordt een vereniging 100 jaar? Groen-Geel is nu een grote vereniging. Hoe is het mogelijk dat een korfbalvereniging in Wormer tot wasdom kon komen in een dorp waarvan veel inwoners niets moesten hebben van een gemengde sport of sporten op zondag? Groen-Geel heeft een groot aantal niet spelende leden, die levenslang lid blijven, waarom word je Groen-Geler voor het leven?

De beginjaren

Het is eigenlijk een wonder dat de korfbalvereniging Groen-Geel honderd jaar is geworden, want de geboorte was niet eenvoudig. In het begin van de jaren twintig in de vorige eeuw werden er tal van (korfbal) clubjes opgericht. Een gangbare verklaring is de verandering van de werktijden. Een 8-urige werkdag maakte dat er meer tijd en energie over was om te sporten. Recenter is er een verklaring dat de generatie die de Eerste Wereldoorlog (1914 – 1918) had veroorzaakt, had afgedaan. Weg met het militarisme en doorgeschoten nationalisme, ruim baan voor een nieuw elan. De hoop was gevestigd op de jongeren die door middel van frisse, idealistische en sportieve verenigingen de wereld opnieuw vorm zouden gaan geven. Hoe dan ook, er werden in de jaren twintig veel verenigingen opgericht waarvan sommige weer net zo snel verdwenen. Henk Vermeulen was lid van KZ maar wilde heel graag zijn eigen korfbalclub in Wormerveer. Dit was niet zo eenvoudig volgens Mina van Enkhuizen, die bij de oprichting betrokken was, want er waren nogal wat vooroordelen over korfbal. Na een oproep in 't Groentje (Het Algemeen Sportblad voor Noord-Holland 1916 -1935) om zich aan te sluiten bij de Wormerveerse Korfbal Vereniging lukt het toch om genoeg leden bij elkaar te krijgen. Nieuwe leden konden zich melden bij de voorlopige secretaris is J. Visser. Knollendammerstraat 24 Wormer. Zijn nazaten zijn nog altijd actief bij Groen-Geel zijn achterkleinzoon, Terence Griemink werd in 2023 nog kampioen op het veld met Groen-Geel 1.

Op 14 november was het dan zover: de oprichtingsvergadering van de Wormerveersche Korfbal Vereniging. De vergadering vond plaats in de schilderwerkplaats van Firma Vermeulen in de Goudastraat in Wormerveer. De dames Mina van Enkhuizen, J. Marquart, J. Kiewit, I. Smit, C van Herp en J. van Herp en heren Henk Vermeulen, Popke Popma, Jan Visser, W. Jacobs en Klaas Boon waren hierbij aanwezig. In de oprichtingsnotulen is te lezen dat het bestuur voor palen korven en ballen zal zorgen. Henk Vermeulen wordt verkozen als voorzitter. Toch viert Groen-Geel het 100-jarig bestaan op 23 november en dat is de datum dat Groen-Geel officieel notarieel is vastgelegd. De clubkleuren worden: wit shirt met blauwe kraag en manchetten en zwarte broek of rok. In 1923 heeft de NHKB het moeilijk het telt dan 21 clubs met omstreeks 800 leden en daarvan 9 jeugdteams, gemiddeld dus 40 leden per club en dat maakt het geheel kwetsbaar.

In het seizoen daarna is het aantal clubs teruggelopen naar slecht acht met ongeveer 300 seniorenleden en 60 aspirantenleden. Tegen deze achtergrond is het opmerkelijk dat WKV is blijven bestaan. De leden van WKV oefenden het korfbal op een veldje achter voetbalvereniging WFC in het sportpark Wormerveer. Het prutje achter het WFC terrein bleek niet zo geschikt mede doordat de korfbaldames nogal veel aandacht kregen van de voetbalmannen. WKV leek zo weer ten onder te gaan maar door het toetreden van enkele nieuwe leden kwam er meer gang in de vereniging.

I.P. Kuiper treedt dan toe tot het bestuur. Onder zijn aanvoering, zo schrijft hij zelf later in een historisch overzicht, wordt de boel flink op poten gezet. Er worden oefenwedstrijden gereorganiseerd. Mien van Enkhuizen is dan heel blij dat de eerste oefenwedstrijd tegen een KZ combinatie eindigt in 1-1. In mei 1924 verhuist WKV naar het voormalig voetbalveld van WFC aan het Wormerlaantje. En daarmee verandert feitelijk, maar nog niet officieel, de Wormerveerse club in een Wormerse.

WKV speelt oefenwedstrijden tegen onder andere SIOS (Assendelft) UDI (Hoogwoud) ASSV (Alkmaar) Ilpenstein (Ilpendam). Een paar jaar later zijn deze verenigingen alweer opgeheven.

De woningblokken rechts in aanbouw, circa 1928. Het Wormerlaantje, later Nieuweweg is eerst een smalle verbindingsweg van ongeveer vier meter breed met aan weerszijde een bomenrij. Het werd in 1889 aangelegd door de gemeente Wormerveer, gelijk met de Zaanbrug. De weg is in 1937 door Wormer overgenomen en verbreed. Links het sportveld van o.a. de Wormerveerse voetbalverenigingen WFC. en Q.S.C., later korfbalveld van 'Groen-Geel', de cirkels rond de palen zijn duidelijk zichtbaar (Waterlands Archief, WAT002000076).

Opstelling van WKV1 voor de competitie 1925-1926: Senioren: Dames J.v.d Berg, Mien van Enkhuizen, A. Woud. M. Krijgsman, R. van Hoof. Heren: Jan Kuit, W. Jacobs J. Ploeger, J. Lasage, Henk Vermeulen en Piet Kuijper. Aspiranten I. en F. van Ossenbruggen D. Pferisch. T. Groot, L. Lebert, F. Elting A. Leeuwerink, K. Kok, J.Pot W. Saft, K. Bark en D. Kuiper (collectie Groen-Geel).

Op zondag 6 juli wordt het terrein aan het Wormerlaantje officieel geopend met een wedstrijd tegen Be Quick, uitslag 0-3. De wedstrijd werd bezocht door 300 bezoekers. Tijdens de Volkspelen speelt WKV een demonstratiewedstrijd tegen ZKV uit Zaandam. Dit was niet zo'n succes omdat WKV verloor met 0-10. Toch melden zich weer een aantal leden. In 1924 sluit WKV zich aan bij de NHKB en doet met 2 twaalfallen mee aan de competitie.

De aspiranten beginnen goed met de eerste competitiezege op KZ uit Koog-Zaandijk. Als voorzitter heeft H.J. Vermeulen het lastig, de leden vinden hem maar een rare pias. Hij stelt zich veel te formeel op en als hij dan eist dat hij moet worden aangesproken met 'Meneer de Voorzitter' verliest hij al zijn gezag. H.J. Vermeulen bedankt als lid omdat hij te weinig waardering krijgt van de leden. Piet Kuijper (IPK) wordt voorzitter en Dirk Dik komt ook in het bestuur. WKV kan het clubhuis van de politiehondenvereniging huren om zich te verkleden. Het omkleden gebeurde hiervoor in de werkplaats bij Vermeulen in de Goudastraat in Wormerveer of in het zaaltje van café De Viersprong van Jb. Kramer op de hoek Knollendammerstraat Zandweg.

Korfbaltraining in de beginjaren (collectie Groen-Geel).

De leden van WKV zijn met elkaar overeengekomen dat er geen alcohol wordt genuttigd bij WKV. In het blad van ANGOB, de Algemene Nederlandse GeheelonthoudersBond, wordt WKV genoemd: *‘Geen der leden drink bier bij uit- en thuiswedstrijden.’* WKV is hier niet uniek in want, ZKV (Zaandam), Roda (Westzaan) en later ook OKV (Oostzaan) en Zaandam Zuid zijn geheelonthoudersverenigingen. Er wordt ook geen alcohol gedronken tijdens feestjes van de vereniging. Het eerste feestje is bij voorzitter I.P. Kuiper thuis na de tweede jaarvergadering. Hiermee wordt een trend gezet. Zo langzamerhand krijgt het verenigingsleven zijn vorm.

Groen-Geel kleuren

Het WKV-shirt voldoet niet, veel clubs hebben een soortgelijk shirt. Na een discussie van enkele maanden worden de oude clubkleuren afgedankt en worden de groen-gele kleuren geboren. Dirk Dik had shirtfabrikant Jansen & Tilanus geschreven en gevraagd welke kleurencombinaties zeldzaam waren. Dat bleek de combinatie groen-

geel te zijn. In juni 1926 zijn de Groen-Geel shirts te koop voor f 2,50. In augustus is het eerste vakantie weekend een feit. WKV gaat op bezoek bij ZKC in Zutphen, dit is de eerste uitwisseling en daarna zullen er nog velen volgen. In oktober 1926 is er derde jaarvergadering boven Melksalon ‘Amicitia’. Het is wederom een bewogen vergadering naar dat mocht de pret drukken. Na de vergadering was een feest met sketches in de zaal beneden. Het toneel was opgebouwd op lege biervaatjes. Optreden op biervaatjes kon wel maar biervaatjes legen was uit den boze. Het feest duurde tot de volgende morgen 5 uur en zeker zonder één druppel alcohol. Korfbal werd een van de belangrijkste bijzaken, WKV werd ook min of meer een toneelvereniging met opvoeringen met bal na. De feesten van WKV gingen door tot soms de volgende morgen 7.00 uur. Naast de feestjes trokken de leden van WKV er vaak gezamenlijk op uit. Uitwedstrijden werden beschouwd als uitjes. Het verenigingsleven was voor de meeste leden heel belangrijk en de leden staken ook veel energie in hun onderlinge band.

Korfbal in zwaar weer

De NHKB heeft het zwaar, het aantal clubs neemt snel af. Wedstrijden gaan vaak niet door en de korfbalpromotie staat nog in de kinderschoenen. Ook de wedstrijden van WKV gaan soms niet door omdat er geen tegenstander komt opdagen.

Tijdens de Olympisch spelen van 1928 in Amsterdam wordt er een korfbalpromotiewedstrijd gespeeld. De wedstrijd tussen een ‘Noordelijk’ en een ‘Zuidelijk’ team op maandag 6 augustus in het Olympisch Stadion wordt een grote flop. De wedstrijd wordt gespeeld tijdens een wielprogramma. Het publiek zit niet te wachten op korfbal. Als de huldiging van de kampioenen van de tandemrace wordt uitgesteld begint het publiek te joelen: ‘Ceremonie, Ceremonie!’ Het Wilhelmus wordt ingezet en oproer dreigt. De korfbalwedstrijd wordt gestaakt en de lijnen opgerold.

Schoolkorfbal

WKV daarentegen pakt de promotie heel anders aan. Op het voorstel van Cor Posch wordt besloten om schoolkorfbal wedstrijden te organiseren. Daarmee is WKV de eerste vereniging die schoolkorfbal organiseert. Cor Posch heeft zelf niet zo lang kunnen genieten van zijn het schoolkorfbal, want op door een bedrijfsongeval overlijdt hij op jonge leeftijd. Op de eerste zondag van juni worden dan de eerste wedstrijden gespeeld. School West is de eerste kampioen. WKV krijgt er direct leden bij. Het schoolkorfbal is een groot succes want twee jaar later zijn er twee teams bij. WKV promoot het schoolkorfbal bij de NHKB maar de andere verenigingen zijn dan nog niet enthousiast. KZ bijvoorbeeld vindt zichzelf een korfbal-instituut en ziet dat schoolkorfbal niet zitten. Bovendien vindt men het niet prettig dat WKV er zoveel aspiranten teams heeft bijgekregen omdat de tegenstanders bij een bezoek twee cent tol moesten betalen bij de Zaanbrug. Het schoolkorfbal heeft Groen-Geel veel leden opgeleverd, wie heeft er in Wormer niet meegedaan aan het schoolkorfbal?

In de finale tegen de ULO scoort Dirk Siekerman de winnende voor School West. In de jaren 70 doet zijn zoon Cees Siekerman hetzelfde in de finale tegen de Faunaschool.

Schoonkorfbalteam van School West bij Groen-Geel in Wormer met meester van de Kapelle. Op achtergrond zijn de watertoren en schoorstenen van de kolencentrale bij Van Gelder Zonen, de papierfabriek te zien. Datering 1934 (collectie Groen-Geel).

WKV wordt Groen-Geel

In de beginjaren wisselt het bestuur regelmatig van samenstelling door interne discussies. In 1929 wordt I.P. Kuijper weer voorzitter en blijft de vereniging besturen tot 1941. IPK zal een behoorlijke stempel op de vereniging drukken, hij hamert vooral op de onderlinge band van de leden. WKV 1 wordt in April 1931 kampioen van de NHKB en promoveert naar de Nederlandse Korfbal Bond (NKB). De naam van WKV wordt door de bond niet geaccepteerd omdat er al een andere vereniging met die naam bestaat. Na een hectische vergadering wordt gekozen voor de naam Groen-Geel. Trouwens, alle vergaderingen in die tijd waren hectisch, men had ook nog niet zoveel vergaderervaring. De economische crisis van de jaren dertig gaat ook niet voorbij aan Groen-Geel. Groen-Geel laat zien dat het een sociaal bewogen vereniging is; werklozen en kinderen van werklozen worden vrijgesteld van contributie. Ook mogen zij gratis de feestavond van het 10-jarig bestaan in café Landzicht bezoeken. Mevrouw Kramer, de echtgenoot van de eigenaar van Landzicht, zorgt voor een heel uitgebreide broodmaaltijd met van alles erop en eraan. Er zijn optredens en er speelt een strikje. Het hele feest duurt tot 's morgens 6 uur. Inmiddels is in het clubgebouw elektriciteit aangelegd door Adrie Leeuwerink en Jan Kuijt. Siem de Groot is als 100ste lid ingeschreven. Groen-Geel heeft nu vier seniorenteams en vijf aspiranten teams.

Foto bovenste rij v.l.n.r.; Cees de Vries, Co Leeuwerink, Chris de Haan, Jaap Lesage. Tweede rij van boven v.l.n.r.; Corry Kramer, Mien Enkhuizen, Nel Bies, Alie Vos, Nel Kaal, Bloem en Rie Hartog. Derde rij vanaf boven v.l.n.r.; Arie Leeuwerik, Jaap Zwart, Rie Luttik, Kok, Knier Bark, Corry Koomen, Nel Hartog, Jan ten Wolde, Nellie Koomen. Halve rij ervoor v.l.n.r.; K.L. Schoute met zijn armen over elkaar, ...? (met haar rechterbeen over haar linkerbeen) Nel Klooster, Duif Bakker, Lies Hebert (met zwarte pet) Aaf Klomp, NN buschauffeur (met pet) Jur Rijn. Voorste rij v.l.n.r.; Piet de Jong, Jan Fleumer, P. Schram, Jan Kuyt, Dirk Koeman, Engel Roos, J. Kuyper, Dirk Dik, Jaap Schoute, D. Wortel, Trien Wezel en Adriaan Leeuwerink. Midden voor; Jan van Maanen, Dirk Boot en Siem Leeuwerink, 1932 (WA, WAT002000435).

Het verenigingsleven in de jaren dertig.

‘Met de trein en tram of met de fiets ging men naar uitwedstrijden en soms ook met de auto of per ‘omnibus’. Er was met een aantal verenigingen in het land een innige band. Er waren uitwisselingen, waardoor Groen-Geel regelmatig met een aantal teams een weekend op pad ging om een wedstrijd te spelen. Als de gasten een weekend naar Wormer kwamen, werden zij thuis ondergebracht bij de leden van Groen-Geel. Het hele jaar door spaarden de leden iedere week tien cent voor het jaarlijkse zomeruitje en men ging langs de deur met ‘spaarbonnen’. In 1932 komt het clubblad uit met de naam: ‘Hoe heet ik?’. Er komen geen bevredigende reactie dus bedenkt IPK zelf de naam van het clubblad: ‘De Band’, deze naam staat symbool voor de Band die de Groen-Gelers onderling hebben. ‘De Band’ krijgt een gele omslag met adverteerders. De Band komt om de veertiendagen uit. Groen-Geel blijkt ook veel schrijvers in huis te hebben want De Band wordt goed gevuld. In juli 1933 is er weekendreis met 40 leden naar Breda per trein met een gereserveerde eerste klas coupé. Deze reis wordt uitgebreid beschreven in het clubblad met een vervolgverhaal. En zo volgen nog vele lange verhalen over de reizen van de Groen-Gelers.

1933, Groen-Geel aspiranten A voor de derde maal op rij kampioen; Heren: Cor Kok, Dick Boot, Co Bus, Piet Slooten, Dirk Wortel, Piet Smit. Dames Suus de Boer, Sjaan Koster, Rie Leeuwerink, Dien Mannen, Trien Bakker en Ma Ouweltjes. Begeleider is C. van Maanen (collectie Groen-Geel).

Groen-Geel en KZ

De besturen van Groen-Geel en KZ uit Koog-Zaandijk komen in oktober 1933 bij elkaar in de Waakzaamheid in verband met de niet zo vriendschappelijke verhouding tussen beide verenigingen. In beide clubbladen wordt er een oproep gedaan aan de leden en het publiek ‘om elkaar zo eerlijk en sportief mogelijk tegemoet te treden’. Schijnbaar was het niet altijd gezellig langs de lijn. Hoe herkenbaar is dit nu nog steeds?

Landzicht

Doordat er in de winter vaak niet getraind en gespeeld kon worden, werd er gezocht naar vermaak om het verenigingsgevoel toch te blijven behouden. Café ‘Landzicht’ aan de Zandweg was een bekende uitvalbasis voor vergaderingen en feestavondjes. Er waren toneelvoorstellingen waar weken vooraf voor werd gerepeteerd, maar ook biljart, klaverjas, sjoel- en pingpong-avonden. Feestavonden begonnen zaterdag om 20.00 uur en gingen niet zelden door tot de volgende morgen 5.30 uur, wat één keer leidde tot een boze brief van een moeder in de Band, die erg ongerust was geworden omdat het zo laat was geworden. Groen-Geel organiseert in 1935 ook haar eigen toernooi, toen nog seriewedstrijden geheten, met als deelnemers OSCA, Ajax, TCNH, Flora, ‘t Ploegje, OBZB, DKA, GSV (Graftdijk). Geen van deze verenigingen bestaan meer.

Het ongeslagen kampioensteam van 1937. Achterste rij: Cees Koomen, Corrie Koomen, Jan van Maanen en Nel Dik-Klooster Middelste rij: Sjaan Koster, Jan Fleumer, Suus de Boer en Gerrit van Dillenwijn Voorste rij : Arie Leeuwerink, Aaf Posch, Jan Zwart en Knier Leeuwerink-Bark. Op deze foto is goed te zien dat Groen-Geel een warm nest is. Op de kampioensfoto zijn, aan de namen te zien, twee korfbalhuwelijken zichtbaar (collectie Groen-Geel).

De oorlogsjaren 1940-1945

Eind jaren dertig floreert Groen-Geel als er dan een zware periode aankomt. Het seizoen 1939-1940 wordt gestart met vier aspirantenteams en drie seniorentwaalfallen. De mobilisatie wordt afgekondigd en wedstrijden kunnen niet gespeeld worden omdat spelers worden opgeroepen. De korfbalbond stelde daarom een nood-competitie in zonder promotie- en degradatiewedstrijden. Alle drie de twaalfallen van Groengeel, waar ook mee was ingeschreven, bleven spelen, maar met invallers waarvoor een dispensatieregeling was gemaakt. Er werd een oproep gedaan aan de thuisblijvers om de clubwerkzaamheden voort te zetten door de ‘wel wat veel lege plekken’.

Er was namelijk geen secretaris, geen 2e voorzitter, geen 2e penningmeester en geen redacteur van clubblad 'De Band'. In De Band verschijnen snel daarna stukjes met 'frontnieuws' van de gemobiliseerde Groen-Gelers. Op 19 april 1940 worden, zonder enige vooraankondiging, de kleedkamers gevorderd die dienst moeten gaan doen voor Nederlandse militairen. In augustus 1941 verschijnt er een bericht in de krant, dat het verschijnen van de clubbladen zal worden verboden. Vanaf 3 september heet De Band 'Bestuursmededelingen der KV Groen-Geel' en beslaan maximaal vier kantjes, kort en bondig, zonder levendige verhalen en teksten die de Band altijd hadden gesierd. In 1941 neemt Cees Koomen de voorzittershamer over van IPK. In juli 1942 is er een gedwongen 'gesloten seizoen'. Er mag alleen gekorfbald worden, maar er mogen geen sport- en spelactiviteiten meer worden georganiseerd. De bestuursmededelingen blijven zomers gewoon tweewekelijks verschijnen en er worden onderlinge wedstrijden en oefenwedstrijden georganiseerd, tussen leden van de eigen vereniging. In de zomer van 1943 zitten de treinen overvol, zijn autobussen niet meer beschikbaar, zijn de reiskosten enorm gestegen en beschikken velen niet meer over fietsen of ze zijn in een zodanige toestand, dat er geen tochtje meer op gefietst kan worden. Een uitje met 50-60 aspiranten zit er dus niet in. In plaats daarvan wordt er, net als vroeger, een middag 'Volksspelen' georganiseerd op het Groen-Geel terrein met diverse behendigheidsspelen.

Volksspelen bij Groen-Geel 1943 (collectie Groen-Geel)

Bij de start van het nieuwe seizoen 1943-1944 zal Groen-Geel deelnemen met twee 12-tallen en vier aspiranten 12-tallen. Het veld wordt weer speelklaar gemaakt, maar bij het terreinwerk is uit een greppel een aantal projectielen opgediept. Volgens een bomdeskundige waren deze afkomstig van een Amerikaans vliegtuig en één van deze projectielen stond op scherp. Het 20-jarig jubileum wordt gevierd zonder introducties. De entree is gratis en men zou graag een consumptie aanbieden, maar er is geen suiker voor in de koffie. Dus: je kon je entreekaartje ophalen tegen inlevering van één schep suiker. Het werd een mooi feest met ca. 150 leden. Groen-Geel komt de oorlogsjaren betrekkelijk goed door. Opvallend is hoeveel energie er in het verenigingsleven is gestoken en hoe hecht de band van de leden is. Naast het korfbal blijken de toneelavonden en de feesten heel belangrijk voor de Groen-Gelers.

De wederopbouw

Groen-Geel start naar de oorlog goed op. In mei 1946 wordt Groen-Geel 1 ongeslagen kampioen.

Staan: Trainer Jan Groenhart, Alie Koster, Dirk de Greef, Rie Leeuwerink, Gerrit van Dillenwijn. Midden: Cees van Maanen, Corry Koomen, Jan van Maanen, Knier Bark. Zittend: Riek Heekelaar, Kees Koomen, Trui Vink, Jan Fleumer. 1946 (collectie Groen-Geel).

In 1948 wordt het 25-jarig jubileum groots gevierd. Er wordt een revue opgevoerd; 'Bij ons is het goed', geschreven door Groen-Geler Dirk de Greef.

Het verenigingsleven krijgt een boost, door de noodzakelijke verhuizing naar de Spatterstraat. Groen-Geel leden bouwen hun eigen clubhuis met twee kleedkamers waarvan de tussenmuur verwijderd kan worden voor feestavonden en natuurlijk toneel.

Revue bij het 25-jarige jubileum (collectie Groen-Geel).

Bij het dertigjarig jubileum verschijnt ook een jubileum-Band. Daarin wordt aan Arie Leeuwerink gevraagd wat nu het verschil tussen de jaren '50 en '30. Arie geeft aan dat het spel in de jaren '30 veel harder was en de saamenhorigheid van de leden groter was. In de jaren-50 komt er nieuwe vorm van korfbal, micro-korfbal, dat in de zaal gespeeld wordt. 'Micro', klein, omdat er op een kleiner veld en met een achttal in plaats van een twaalfstal wordt gespeeld. Het middenvak was overbodig. Later is het 'middenvak' ook op het veld verdwenen. Er zijn dan nog niet zoveel sporthallen, dus worden er onder andere toernooien gespeeld in veilinghallen en in de oude RAI.

Een bouwlustig volkje

Wormer groeit en Groen-Geel groeit mee. 'Een volk dat werkt, bouwt aan zijn toekomst', staat op het monument van de afsluitdijk. Zo dacht kennelijk ook Groen-Geel. Een overzicht van de accommodaties van Groen-Geel doet zien dat naast een korfbalclub, Groen-Geel ook een bouwvereniging blijkt te zijn. Vaak ook noodgedwongen omdat de politiek in Wormer tot de jaren zeventig niet zoveel op had met sport. Alle sportaccommodaties in Wormer zijn door private initiatieven tot stand gekomen, zoals sporthal Zaanstreek-Noord en de beide zwembaden. In 1923 begon de club op een veldje achter voetbalvereniging WFC in het sportpark Wormerveer achter het spoor. In 1924 werd direct 'het terrein aan het Wormerlaantje geheel belangeloos in gebruik gegeven'. Groen-Geel maakte gebruik van het clubgebouw van de politiehondenvereniging.

Lena Teeling, Nel van het Klooster en een onbekende dame, circa 1924 (collectie Groen-Geel).

In juli 1927 werd de vloer van de nieuw te bouwen kleedkamers gelegd en in september werd de kleedkamer in gebruik genomen.

Het clubhuis van WKV van 1929 (collectie Groen-Geel).

In 1929 moet de vereniging van terrein veranderen omdat het terrein aan het Wormerlaantje, de tegenwoordige Nieuweweg, bebouwd wordt. De vereniging, inclusief kleedlokaal, verhuisden van de Nieuweweg naar het terrein achter School West. Het hele gebouwtje werd op een grote kar gezet en met veel inspanning en hard werken, kwam Groen-Geel over. De velden bespeelbaar maken, was een hele klus'. In de buitenlucht, achter de kleedruimtes, was één kraantje, waar men zich kon oprispen. Na de oorlog in 1946 werd achter de kleedkamers een wasgelegenheid gebouwd (kosten 400 gulden).

In februari 1950 wordt de huur opgezegd in verband met de 'Molenbuurt'. De nieuwe locatie komt aan de Spatterstraat. Er wordt een aanvang gemaakt van werkzaamheden op ons nieuwe veld: 500 draineerpotjes moeten worden schoongemaakt. 'Voor het verkrijgen van een betere conditie van het nieuwe terrein, worden er een paar schapen uit wandelen gestuurd.' Vele werkers werden gevraagd, om de wagens en dekschuiten vol sintels op het veld leeg te scheppen. In 1953 kreeg Groen-Geel twee lichtmasten met grote schijnwerpers cadeau ter ere van het 30-jarig jubileum.

Plaatsen van de lichtmast (collectie Groen-Geel).

1960, kantine Groen-Geel (collectie Groen-Geel).

In maart 1960 werd onder voorzitterschap van Jan van het Kaar besloten om een kantine te bouwen zodat er meer ruimte is voor het verenigingsleven. Knier en Arie Leeuwerink werden ook in het nieuwe clubhuis kantinebeheerders. In 1972 koopt de gemeente de Groen-Geelaccommodatie aan de Spatterstraat. Het clubgebouw van 1950 wordt vanaf 1973 een onderkomen van de kinderboerderij 't Weidje. In mei wordt een start gemaakt met de werkzaamheden op de velden van Trickelsoord: Twee leden van Groen-Geel zetten de eerste spade in de grond: I.P. Kuyper als vertegenwoordiger van de oudste generatie en Jan-Peet Zandbergen, als één van de jongste pupillen (en nu het oudst spelend lid!). In 1973 kan Groen-Geel dan toch eindelijk verhuizen naar haar huidige locatie op Trickelsoord. In maart 1980 wordt met de bouw van de Groen-Geelhal gestart en de werkuren worden nauwkeurig bijgehouden. Zoals het in de korfbalsport normaal is om alles samen te doen, mannen en vrouwen, jongens en meiden, zo was dat bij de bouw van de hal niet anders. Iedereen hielp mee, er was voor iedereen wel iets te doen. Lamparmaturen in elkaar zetten, stenen afbikken voor hergebruik, schilderen, zagen, vegen, meehelpen met 'broodjes' sjouwen (betonnen elementen voor de fundering).

Graafwerk voor de fundering (collectie Groen-Geel).

De sporthal werd in 8000 man-uren eigenhandig gebouwd. Zeven maanden lang zijn iedere avond een kern van zo'n twintig tot dertig leden aan het werk geweest. De vereniging telt in dat jaar 390 leden. In 1985 wordt er een groot stuk aan de kantine bijgebouwd. 14 augustus 1991 is een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Groen-Geel. Een uitslaande brand verwoest de kantine van Groen-Geel. De sporthal kan gelukkig gespaard blijven. De brand blijkt later door een inbreker aangestoken te zijn. In 1992 kan de nieuwe (en huidige) kantine in gebruik genomen worden.

De kantine in brand, 14 augustus 1991 (collectie Groen-Geel).

Er zijn plannen om woningen te gaan bouwen voor het project 'Ijsbaanterrein'. Groen-Geel ruilt de helft van zijn terrein met grasvelden in en krijgt in ruil daarvoor kunstgrasvelden. Er wordt een overdekte tribune gebouwd, waarmee Groen-Geel als eerste korfbalvereniging in Nederland een overdekte tribune langs het veld heeft staan. In 2003 werd de sporthal fors uitgebreid. Er werd een groot stuk aangebouwd, waarmee de grote, huidige tribune en de bovenbar werden gecreëerd.

Een gedreven voorzitter

Jan van het Kaar heeft 24 jaar deel uitgemaakt van het bestuur van Groen-Geel. Op 23-jarige leeftijd werd hij voorzitter en is dat 12 jaar tot 1965 gebleven. De plannen rond de bouw van de sporthal Zaanstreek-Noord hadden toen al zijn aandacht omdat hij inzag dat zaalkorfbal en sporten als volleybal, basketbal en zaalvoetbal enorm gebaat waren bij een grote sporthal in Wormer. Op zijn initiatief werd er een korfbaltrainer van buiten aangetrokken om het Groen-Gele korfbalspel te bevorderen. Groen-Geel bivakkeert drie keer op het hoogste niveau onder zijn voorzitterschap.

Samen met zijn vrouw Ali begeleidde hij veel korfbalvakanties en uitwisselingen met als één van de hoogtepunten de uitwisseling met Pegagus in Engeland.

Naast zijn voorzitterschap hield hij zich ook bezig met het oprichten van andere korfbalclubs zoals: Kieviten (Wormerveer), Stormvogels (Uitgeest), Hoger Op (Krommenie). Ali maakte zich sterk voor de oprichting van Helios (Castricum). Niet toevallig lagen deze club aan de spoorlijn Amsterdam-Alkmaar. Handig voor de bereikbaarheid. Ondertussen won het microkorfbal in de zaal steeds maar aan populariteit. Jan van het Kaar zag hier toekomst in. Hij maakte plannen samen met Teun Sibie en Dick van Amstel voor het bouwen van een sporthal in Wormer. Voor de bouw van een sporthal was wel politieke steun nodig in Den Haag. De burgemeester zou hun hierin ondersteunen, was de gedachte. Maar toen ze de burgemeester wilden ophalen kwam zijn vrouw naar het hekje met de mededeling Amelius zich niet zo lekker voelde. Ondanks de tegenwerking van burgemeester Loggers, hij wilde liever een zwembad dan een sporthal, is de sporthal er toch gekomen. In september 1967 opent minister Klompé de nieuwe sporthal 'Zaanstreek Noord', met dank aan Jan van het Kaar voor zijn grote aandeel in de totstandkoming van de sporthal. 'Zaanstreek Noord' was de eerste sporthal in de Zaanstreek en daarmee heel belangrijk voor het zaalkorfbal.

De 'Patathal'

Alle Zaanse korfbalverenigingen speelden in Wormer hun thuiswedstrijden. Elk weekend was de hal compleet uitverkocht. Op de tribune gingen de schalen met kroketten van de familie Heine van hand tot hand. De frituurlucht bleef een beetje in de hal hangen waardoor de sporthal van de bezoekende clubs de bijnaam 'patathal' kreeg. In het eerste microseizoen was Groen-Geel 1 ingedeeld in de eerste klasse 1A en het tweede in de reserveklasse 1B. In december hield Groen-Geel een Micro Beschuittoernooi met 55 teams waaronder Scaldis (Antwerpen) Pegasus (Londen), KZ (Koog-Zaandijk), Roda (Westzaan) en natuurlijk Groen-Geel. Pas als er andere sporthallen worden gebouwd in de Zaanstreek komt er meer ruimte voor de Groen-Geel teams. De vereniging heeft inmiddels als zoveel teams dat de ruimte beperkt is.

Jan van het Kaar rechts bij de opening van de nieuwe kantine samen met burgemeester Loggers, 1960. (collectie Groen-Geel).

Groen-Geel tegen KZ in Zaanstreek Noord (collectie Groen-Geel).

In 1967 speelt Groen-Geel haar eerste competitiewedstrijden in de nieuwe sporthal. De hal is elke thuiswedstrijd uitverkocht. Groen-Geel speelt in de 1e klasse A en het tweede speelt in de reserve 1e klasse B. Voor de andere teams is er nog geen ruimte voor competitie.

Het eerste zaalteam van Groen-Geel 1967. Staand: Ed Rollenberg, Jan Kramer, Frans Visser, Jan Engels, Ger Koomen. Zittend: Lucia Scheweke, Klazien Engels, Janet Distelbrink, Marjo Distelbrink en Ada Keizer (collectie Groen-Geel).

Skyboxen

Het Groen-Geel publiek kan wel eens te fanatiek zijn. Na wat gedoe bij een uitwedstrijd tegen DED uit Amstelveen wordt Groen-Geel veroordeeld tot het spelen van een wedstrijd zonder publiek. De Skybox doet zijn intrede bij Groen-Geel. De burens van de Spatterstraat verhuren hun balkon aan het Groen-Geel publiek, zodat ze de wedstrijd konden volgen. Het opgehaalde geld werd gestort in de clubkas. Het land van boer Dirk Fransen naast het slootje behoorde niet tot het Groen-Geelveld. En dus volgde een flinke groep Groen-Geelsupporters zo de wedstrijd toch van heel dichtbij.

Pupillenkorfbal

Ali van het Kaar maakt zich hard bij de bond voor pupillenkorfbal: kleinere velden zonder middenvak, kleinere bal (maatje 4) en lagere korf (3 meter i.p.v. 3,50 meter). Het pupillenkorfbal leidt tot een groei van de vereniging. Kinderen kunnen nu op 7-jarige leeftijd lid worden en dat is best handig want ondertussen was de Molenbuurt en de Nieuwebuurt behoorlijk kinderrijk.

Een andere tijd

De verhuizing in 1973 heeft een grote impact op het verenigingsleven. Na een emotionele vergadering wordt het afscheid genomen van het geheelonderhouderschap, een grote meerderheid, merendeels jongeren, was hier voorstander van. Groen-Geel doet zijn ANGOB-jasje uit en doet de Blauwe Knoop af. Arie en Knier Leeuwerink nemen dan afscheid als kantinebeheerders. Als dank voor hun vele werk voor de vereniging krijgen zij ieder een fiets van Groen-Geel tijdens de opening van het nieuwe complex. Het verenigingsleven verandert, er is minder behoefte aan toneel mede door de komst van de TV. En er wordt gewoon meer getraind. Er is meer ruimte om te trainen en ook in de winter wordt er korfbal gespeeld, dus wordt er meer tijd besteed aan korfbal. Over de hele linie wordt het trainen serieuzer opgepakt met meer korfbalgerichte oefeningen. Naast het korfbal blijft Groen-Geel ook actief op andere gebieden waardoor Groen-Geel voor alle leden aantrekkelijk blijft. In 1973 haalt Groen-Geel de honderdste pupil binnen: Martine Snijder is de gelukkige! Groen-Geel staat met 298 leden qua grootte op de achtste plaats bij het KNKV. Groen-Geel schrijft voor de veld competitie acht pupillenteams, acht aspirantenteams, twee juniorenteams en zes seniorenteams. In de zaal (met acht spelers per zaalteam in plaats van twaalf spelers per veldteam) speelt Groen-Geel met acht pupillenteams, twaalf aspirantenteams, drie juniorenteams en veertien seniorenteams. Voor zoveel teams is er geen trainingsruimte genoeg in Zaanstreek-Noord dus wordt er dan nagedacht over een eigen hal.

Van apenspel naar topsport.

Rob Molanus heeft een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling van het korfbal van Groen-Geel. Rob was 18 jaar toen hij een kaderfunctie had bij Groen-Geel. In 1975 behaalde hij als eerste Groen-Geler het hoogste korfbal diploma: bondsoefenmeester toen genoemd. Een investering van 30 zaterdag cursus. Van korfbal meer maken was een lastig proces bij Groen-Geel. Het verenigingsleven was heel belangrijk en de prestatiedruk mocht niet te groot worden.

Aspiranten A 1973. Het favoriete team van Rob Molanus. Staand: André de Vries, Jaap van het Kaar, Rob Molanus, Marion Bakker, Frans Valkenberg, René van Maanen. Zittend: Marjan Anepool, Carrie van de Ende en Annemieke Krijgsman (collectie Groen-Geel)

De oudere Groen-Gelers maakt zich niet zo druk over het korfbalniveau van de Groen-Geeljeugd. Rob Molanus was een gedreven trainer en hij vond het ook behoorlijk lastig dat de leiders van de aspiranten dat niet waren. Hij vond het belangrijk dat er eisen aan de jeugd gesteld konden worden zoals tenminste twee keer verplicht trainen. Hij kon behoorlijk uit zijn dak gaan als bijvoorbeeld een speler (Niels Bank) een kappersafspraak belangrijker vond dan een training. In het begin van de jaren zeventig was de tactiek van het korfbal niet zo ontwikkeld. Verdedigers hadden alleen oog voor hun persoonlijke tegenstander. Aanvallend was het statisch; de mannen schietend van ver, de vrouwen onder de korf. Rob introduceerde toen het zogenaamde 'molenwieken' ook wel 4-0 genoemd waarbij er een soort roulatie ontstond in het vak en meer variatie. Zijn eerste grote succes behaalde hij met de aspirant A door kampioen van Noord-West te worden.

Rob timmert behoorlijk aan de weg om het kader van Groen-Geel te verbeteren. Vele jonge Groen-Gelers behalen hun trainersdiploma. Met het neerzetten van een goed trainingskader ontstaat Groen-Geel het dorpsniveau. Tientallen junioren en jonge senioren behalen in de jaren zeventig en tachtig een trainersdiploma. Groen-Geeltrainers worden door andere verenigingen gevraagd. Er ontstaat een heus Groen-Geel-trainersgilde. De meest succesvolle Groen-Geel trainer is Jenne Warrink; hij

behaalde Nederlands kampioenschappen met de jeugd van Groen-Geel en KZ (Koog-Zaandijk), promoveerde met Groen-Geel 1 in 1993 naar de Hoofdklasse zaal (het hoogste niveau), en werd drie maal Nederlands kampioen met KZ 1.

Naar de top komen en daar blijven blijkt niet zo makkelijk voor Groen-Geel. Eind jaren vijftig en begin jaren zestig acteerde Groen-Geel voor het eerst op het hoogste niveau. Frans van Laere was een Amsterdamse toptrainer, die door Jan van het Kaar persoonlijk in de Blauw-Wit kledkamers in Amsterdam, werd overgehaald om bij Groen-Geel trainer te worden. Hij merkte later op dat hij de Groen-Gelers erg kon waarderen omdat zij werk en gezin altijd voor het korfbal lieten gaan. Hoe anders was dat bij de Amsterdams topclub Blauw-Wit? Had Frans van Laere het bij het rechte eind? Groen-Geel wil wel naar de top maar niet ten koste van alles?

Voordat Groen-Geel weer op het hoogste niveau kan acteren gaat er een hele generatie voorbij. In 1979 behalen de junioren de eerste landstitel voor Groen-Geel, weliswaar op afdelingsniveau maar het talent is duidelijk zichtbaar. Er komt een talentvolle lichter aan. Het kampioenschap werd weer een typisch Groen-Geeluitje met een grote schare supporters. In de bus schreven Anja Groot en Fred Baar het inmiddels het befaamde supporters lied: 'Wij zijn van de club Groen en Geel en wij kunnen het scoren niet laten'. Een lied dat nu nog populair bij de Groen-Geel supporters.

1979, de eerste Nederlandse Kampioenen van Groen-Geel: Staand: Coach Henk van den Broek, Ciska Visser, Simone Snijder, Conny van den Broek, Marja Schaap, Irma de Graaf (res), Anja Groot (reserve) Yvonne Hartogh, Ans Kemp. Zittend: Jenne Warrink(res), Cees Siekerman, Fred Noom, Cees den Brave, Han Roodenburg, Klaas Bos, Ruud Meijns, Fred Baar (reserve) (collectie Groen-Geel).

In 1981 wordt de landstitel binnengehaald: Junioren 1 wordt o.l.v. Rob Molanus landskampioen in de zaal. Het ‘molenwieken’ van de junioren heeft daar zeker aan bijgedragen. Een week later doet Han Snijder hetzelfde met de aspiranten A.

Als deze talentvolle lichting in de senioren komt, speelt Groen-Geel 1 in de eerste klasse. Met deze lichting wordt Groen-Geel eerst kampioen in deze eerste klasse, dan in de overgangsklasse en dan volgt de promotie naar het korfbalwalhalla, de hoofdklasse.

Kampioen 1986, promotie naar de hoogste afdeling van Nederland. Staand: coach Janne Engelberts, Ruud Meijns, Han Roodenburg, Frank van het Kaar, René van Maanen. Supporter Marcel de Leeuw. Zittend: Carrie van de Ende, Simone Snijder, Marja Schaap, Liesbeth van Maanen, Simone Engels (collectie Groen-Geel).

Weer een generatie later gebeurt er hetzelfde. Groen-Geel heeft weer een heel sterke lichting. In 2016 worden de junioren in het Ziggodome kampioen van Nederland. Ook zij zullen dezelfde weg afleggen als de generatie ervoor.

In 2016 worden de junioren in het Ziggodome kampioen van Nederland (Collectie Groen-Geel). Achter: Dico Dik, Marcel Griemink, Jochem van Dijk, Yannick Heijne, Carlo de Vries, Terrence Griemink, Thijs Nieuwenhuizen, Scott de Decker. Midden: Thijs Muller, Nina Floris, Lucia Schwering, Elise Al, Leanne Molenaar, Martin Covert, Jasper de Leeuw. Voor: Marieke Duineveld, Lisanne de Bruin, Lotte Bakker, Romy Knuppe, Fleur Gruijs, Kevin Dik

Veldkampioenschappen van Groen-Geel 1

- 1926 2e klasse promotie 1e klas NHKB
- 1927 1e klasse geen promotie wedstrijd verloren,
- 1931 1e klasse promotie naar de NKB
- 1936 3e klasse NKB geen promotie
- 1937 3e klasse NKB k promotie naar de 2e klasse
- 1946 2e klasse KNKB geen promotie
- 1958 2e klasse KNKB promotie naar de 1e klasse (toen de hoogste klasse van de KNKB)
- 1960 2e klasse KNKB promotie naar de 1e klasse
- 1962 2e klasse KNKB promotie naar de 1e klasse
- 1981 1e klasse KNKV promotie naar de promotieklasse.
- 1987 Promotieklasse promotie naar de Overgangsklasse
- 1995 Overgangsklasse promotie naar de Hoofdklasse
- 2007 Overgangsklasse promotie naar hoofdklasse
- 2017 Overgangsklasse promotie naar hoofdklasse
- 2023 Hoofdklasse promotie naar de Ereklasse.

1958, kampioen en voor het eerst naar de hoogste klasse van het korfbal.
Staan. Jan Groenhart (conditie trainer), Jaap Oud, Jan Engels, Siem Pot, Jan van Maanen (team begeleider), Jan van het Kaar, Rob van het Kaar, Piet Rep, Frans van Laere (korfbaltrainer) (collectie Groen-Geel).

Een wedstrijd op het veld. Links Fred Noom en rechts Anna Vonk in de wedstrijd tegen concurrent SIOS, uitslag 12 – 16 (Archief Zaanstad Fotonummer28_29614).

Zaalkampioenschappen Groen-Geel 1

- 1974 1e klasse KNKV promotie naar de overgangsklasse
- 1982 1e klasse KNKV promotie naar de overgangsklasse.
- 1986 Overgangsklasse promotie naar de Hoofdklasse.
(hoogste afdeling van het KNKV)
- 1993 Overgangsklasse promotie naar de Hoofdklasse (tot 1999)
- 1998 tweede plaats in de hoofdklasse, de hoogste klassering ooit.
- 2008 Overgangsklasse promotie de Hoofdklasse
- 2017 Overgangsklasse promotie naar de Hoofdklasse
- 2018 Kampioen Hoofdklasse, geen promotie
- 2019 Hoofdklasse, promotie naar Korfballeague

Groen-Gelers in Oranje

In de jeugd is Groen-Geel meestal vertegenwoordigd bij het nationale team. Tientallen Groen-Gelers hadden de eer om in jong-Oranje te mogen spelen. Het lukte vier Groen-Gelers om het grote Oranje te halen. In de jaren zestig mocht Rob van het Kaar het Oranjeshirt aantrekken. In de jaren tachtig speelde Marja Schaap de meeste wedstrijden als international. Zij werd opgevolgd door Petra Bes, die als topscorer van de hoofdklasse een plaats bij Oranje afdwong. Op dit moment is Terrence Griemink international bij Oranje en heeft daardoor een A-status. Dat geeft hem financiële en materiële ondersteuning. Voor Groen-Gelers is het lastig om bij Oranje te blijven omdat de beste spelers bij de topclubs worden gescout en worden gelokt om over te stappen naar een andere club.

De familieband.

Het is niet zo verwonderlijk dat Groen-Gelers een sterke band met elkaar hebben. Met al zijn feestjes en uitstapjes is deze korfbalclub vooral ook een liefdesnest. Het aantal Groen-Geelhuwelijken is bijna niet meer te tellen. De eerste Groen-Geel huwelijksbootjes zorgden voor een ware Groen-Geeldynastie, want de meeste kinderen uit een Groen-Geel huwelijk werden ook lid van Groen-Geel; zij groeien immers op bij Groen-Geel. Het eerste Groen-Geelhuwelijk dat de krant haalde was dat van Dirk Dik en Nel van het Klooster.

'De heer D. Dik, penningmeester en mejuffrouw M. Klooster, aspirant-secretaresse van Korfbalvereniging Groen-Geel traden 20 september 1933 in het huwelijk te Wormerveer.'
Zie de krant van 22 september 1933 (archief Zaanstad 21_51775).

Op teamfoto's in de loop van de jaren is aan de namen te zien welke stellen er zijn ontstaan. Knier Bark en Ari Leeuwerink, Rie Leeuwerink en Jan van Maanen bijvoorbeeld. Zij staan aan de basis van de Groen-Geeldynastie. Hun nazaten zijn tot de vierde generatie nog actief bij Groen-Geel. In 1996 organiseerde de feestcommissie van Groen-Geel een echt Groen-Geel-huwelijksfeest. De Groen-Geelstellen kregen de gelegenheid om nog een keer hun huwelijkskleed aan te trekken.

Korfbal is bij uitstek geschikt als huwelijksmarkt. Veel stelletjes hebben elkaar gevonden bij Groen-Geel, en ook tijdens uitwisselingen met andere clubs vonden mensen elkaar. Inmiddels is Groen-Geel al veel Groen-Geelfamilies rijker (collectie Groen-Geel).

Korfbal de belangrijkste bijzaak

Voor een bloeiend verenigingsleven was korfbal alleen niet voldoende. De leden hadden ook behoefte aan clubavonden met andere activiteiten, naast het oefenen voor de toneelavonden. De feest- of activiteitencommissie is altijd heel belangrijk geweest voor Groen-Geel. Er werden veel verschillende activiteiten georganiseerd. En Groen-Gelers zijn al zo'n honderd jaar een reislustig volkje. De eerste reis ging in 1924 naar Zutphen maar dat was nog gekoppeld aan een korfbalactiviteit. Vanaf de jaren vijftig konden jeugdleden van Groen-Geel mee naar het KNKB¹-kamp in Ommen, dat was een groot kamp met andere verenigingen. Het animo voor dit kamp werd minder omdat veel kinderen nu ook met hun ouders op vakantie gingen.

In 1970 bedachten Frans Meijn en Daaf Moonen een concept voor het Pinksterkamp. Tenslotte heeft de Zaanstreek een derde pinksterdag zodat er meer tijd is. Hoewel, de laatste jaren staat de derde Pinksaterdag als vrije dag ter discussie. De eerste pinsterkampen gingen naar Bakkeveen en daarna naar Ameland en Lemelen. Het kamp was een groot succes, want er ging wel meer dan 150 kinderen mee met leiding die niet ouder was dan 21 jaar! Een kamp met 150 kinderen was toch wel wat groot daarom werden de kampen gesplitst in een pupillen- en een aspirantenkamp.

¹) KNKB, Koninklijke Nederlandse KorfbalBond

Groen-Geel op reis in 1924 (collectie Groen-Geel).

1924, het eerste uitje naar Zutphen (collectie Groen-Geel).

Ommenkamp 1969 (collectie Groen-Geel).

Groen-Geel 100 jaar en eeuwig jong.

Zo word je dus honderd jaar door jong te blijven. In de beginjaren hamerde voorzitter Piet Kuijper op de onderlinge band, het verenigingsgevoel. In loop der jaren hebben Groen-Gelers laten zien dat ze een band hebben met hun club. Vooral als de handen uit de mouwen moeten, staan Groen-Gelers klaar voor hun club. Korfbal alleen is niet voldoende maar een gezond verenigingsleven is van groot belang opdat iedereen op een ander gebied zijn talenten kan laten zien. Als je korfbalt ben je een korfballer maar Groen-Gelers zijn eerst Groen-Geler en dan pas korfballer en dat verklaart ook dat veel leden lid blijven als hun korfbalcarrière ten einde loopt. Een gezonde aanwas is natuurlijk van levensbelang. Groen-Geel was de eerste club die met schoolkorfbal begon en dat was een gouden zet. Zo was Groen-Geel de tweede vereniging van Nederland die een eigen sporthal bouwde. Groen-Gelers namen hun sport steeds serieuzer en ontwikkelden een eigen stijl. Met dit soort ideeën is Groen-Geel dus 100 jaar geworden.

Maar de belangrijkste vraag is: Hoe word je 200?